

hans Pibespids og forputtede sig i Hasselhækkene, røbede tydeligere end Ord hans Sindsstemning, — saaledes dampede Provst Tønnesen kun, naar hans Sind var i det højeste Oprør. Først ved Morgen-teen havde Frøken Ragnhild fortalt ham om Kapelanens Optræden i Forsamlingshuset; men forinden havde han faaet Nys om Sagen gennem en Kludekræmmerske, der tidligt paa Morgenstunden havde været inde i Køkkenet hos Lone og dér genfortalt, hvad hun om Aftenen havde hørt berettet i Skibberup om Hr. Hansteds Foredrag. Provsten, der den Gang endnu befandt sig i sit Sovekammer, havde herfra opsnappet enkelte af Konens Ord, saa Datterens Meddelelse blev kun en Bekræftelse af, hvad han forud havde anet.

Fra Enden af Alléen nærmede sig en Person i lys Sommerfrakke og stiv Straahat med violet Baand.

Det var Hjælpelærer Johansen.

Da Provsten fik Øje paa ham, standsede han og raabte ham utaalmodigt i Møde:

„Naa! Hvad er der nu paa Færde?“

Hr. Johansen blottede sit krøllede Hoved, standsede i fire Skridts Afstand, bukkede og sagde:

„Undskyld, Deres Højærværdighed — jeg har en Barnefødsel at anmelde til Kirkebogen.“